

Vítejte na Akademii smrtících umění

ADÉLA ROSÍPALOVÁ

CELOVÁ LIGA

FRAGMENT

Ocelová liga

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

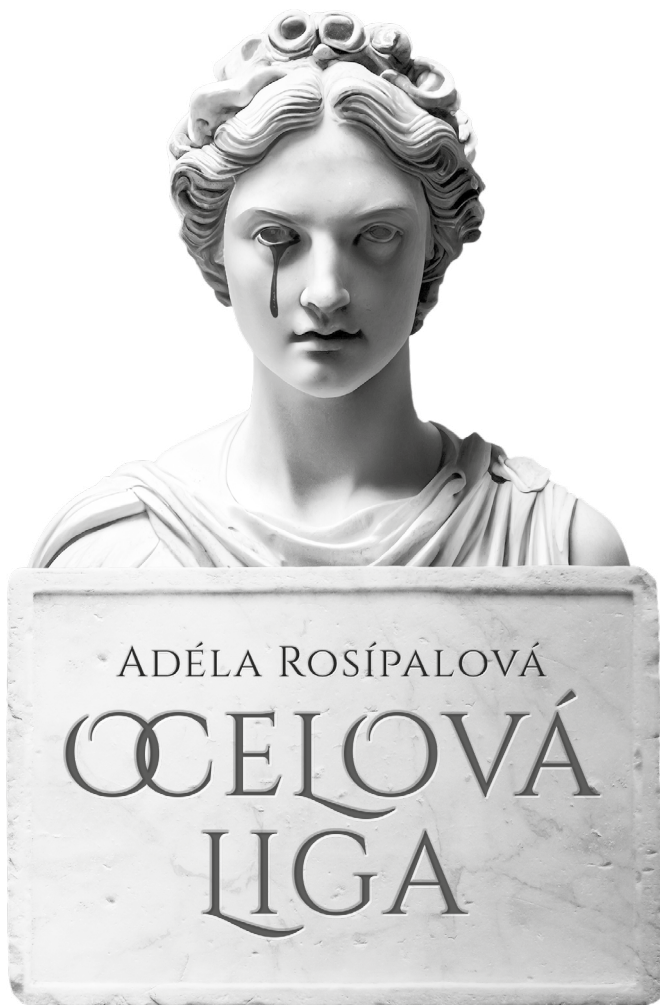
FRAGMENT

Adéla Rosípalová

Ocelová liga – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRAGMENT

Až dočtete tuto knihu, můžete ji přichystat nečekanou zápletku.
Pošlete ji k dalším čtenářům! Závěrečný zvrat a dokonalé rozuzlení
najdete na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Adéla Rosípalová, 2024

Cover images © Yueh Chiang; amber_85; Javier Rosano; NMC2S; FrentaN / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6942-5

ISBN e-knihy 978-80-253-6952-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6953-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6943-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

solo nomine Christianus

livia

V místnosti je chladno a oči Anny Javorovy se nehýbou.

Bylo mi dvanáct, když jsem se do nich podíval poprvé, ještě s jakousi bázlivostí a aspoň špetkou úcty, jakou většinou noví studenti chovají k těm, co se jim snaží dělat autoritu. Od té doby se vůbec nezměnily. A přesto se mi do nich už určitou dobu dívá trochu jinak.

Ty oči mi toho nejspíš řeknou mnohem víc než ona a ředitelka dohromady. Čtou mě. Zkoumají mě. Odhadují mě. Dělají přesně to, co se od nich naučily ty moje.

Takže jestliže já vidím, že se nevyspala, že je naštvaná, že tu se mnou musí trčet, a nejspíš už mě podezírá z toho, proč se jí do těch modrých očí dívám jinak... co vidí ona?

Dveře za mými zády prásknou a mé prsty položené na stehnech trochu cuknou.

„Tak, Asadere,“ zazní zvučný hlas Maerigoldy Femer jen okamžik předtím, než mi ředitelka vstoupí do zorného pole.

Snad nikdy jsem ji neviděl v něčem jiném než v černé uniformě a sukni, kterou si i teď musí trochu vykasat, když si sedá. Během prvních let tady jsme si s ostatními dělali legraci, že to je taková naše Smrtka. Ne že by pro naši poslušnost potřebovala masku bohyně smrti nebo pronikavý pohled své zástupkyně.

Práskne složkami o stůl, opře se o něj lokty a nakloní se blíž ke mně. „Jste už čtvrtý v pořadí, tak jsem zvědavá na vaši verzi pohádky. Můžete spustit.“

Čtvrtý? Víím, že přede mnou tu byli Ellery a Hadrian, přičemž ani jednoho jsem od snídane neviděl. Kdo ksakru byl ten poslední?

Anna zlehka nakloní hlavu. Je mi jasné, že ve mně zase čte. Nestuduju tady prvním rokem, probohy. Možná jsem do školy nastoupil o dva roky později než ostatní, ale i za tu dobu se člověk naučí víc než jen jak uniknout obviňujícím očím zástupkyně.

„Co chcete slyšet, paní ředitelko?“ odříkám první větu scénáře. Maerigolda přimhouří oči.

„Jak zemřela Livia Lattara?“

„Nevím.“ Pod stolem zatnu ruce v pěsti.

„S kým jste byl během Ersitiny slavnosti?“

„S Aeleriem Laem a Iovitou Stermes.“ Annin pohled ignoruju.

„Ani jednoho jste nespustil z očí?“

„Ne.“

Maerigolda pozvedne obočí. „Zvláštní. Hadrian Tachas mi tvrdil něco jiného.“

Každý bude tvrdit něco jiného, když bude mít jistotu, že si zachrání kejhák.

Zaryju si nehty do kůže. Nemůžu jít proti Hadrianovi, aniž bych tím zároveň nešel proti sobě. Takže mlčím.

Maerigolda si z mého ticha odvodí své. „Kde jste byl, když došlo k vraždě?“

„Se vši upřímností, paní ředitelko, ani pořádně netuším, *kdy* k té vraždě došlo.“

Což samozřejmě nevědí ani ony. Nachytat člověka, který se vás pokouší vyslyšet, jak vůbec neví, co vlastně chce slyšet, je vždycky krok k výhře. I teď jak Maerigolda, tak Anna trochu stáhnou obočí.

„Odhad je mezi jedenáctou a dvanáctou,“ řekne nakonec Maerigolda. Spíš bych tu půlnoc překročil, protože tímto sama přiznává, že k vraždě došlo ještě v době, kdy s námi byli i vyučující.

Vážně se snažím neusmívat. Místo toho si do těla vyšlu další bolest, když si zarazím nehty do ran. „Tím pádem u ohniště. Na pokoje jsme se vraceli až před jednou.“ Pár minut poté, co zazněl poplach a řev, ať se okamžitě vrátíme do budov, aniž bychom pořádně věděli, co se děje. *Slavnost bohyně života narušená smrtí, jak poetické.*

„Zápasů jste se neúčastnil?“

„Jistěže ano. Probíhaly hned vedle ohniště, nevzdaloval jsem se odtamtud.“

„A potvrdí vám to Lae i Stermes?“ skloní Maerigolda trochu hlavu. Přikývnu.

„Byli jste si s Lattarou blízcí?“

„Moc ne.“

„Jaký byl vztah mezi ní a Stermes?“

„Nebavily se spolu.“

Maerigolda přimhouří oči. Prosím, ať ten jeden neznámý přede mnou nebyla lova – ačkoli ta by se stěží u výslechu podělila o detail, že se s Liví od šestky nemusely. Kdybych teď něco dodal, stejně by to překroutily a došlo by jim, proč to dělám, takže opět mlčím.

A mlčí už i ony. Anna ze mě konečně spustí zrak, když se natáhne po jednom z papírů, co přinesla Maerigolda, a něco v nich přeškrtně. V ředitelně je takové ticho, že se tah perem po papíru zdá jako blížící se hurikán. Možná to tak je. Kdoví, jestli si tam nenapsala, že na mně pořád lpí podezření.

Maerigolda se odtáhne a vzduch mezi námi jako by povolil. Ještě se však neodvažuju vydechnout. „Očividně tu s vámi ztrácím čas, Asadere,“ pronese, ale na očích jí vidím, že si to nemyslí. Maerigolda je nejvnímavější člověk, jakého znám. Jestli mě propouští, dostala aspoň polovinu toho, co potřebovala. „Můžete jít.“

Židle pode mnou zakvílí, když vstanu. Snažím se působit přirozeně – uvolnit ruce, aby to nevypadalo, že jsem je celou dobu zatínal, a zároveň neodhalit krvavé ranky, které jsem si způsobil. Dlaně se mi potí a štípou a strašně mě to štve, ale za pár sekund už odsud odejdu, takže to snad ještě vydržím.

Kývnu na obě a pak konečně opustím ředitelnu i Anninu pracovnu před ní. Ellery vždycky říká, že si mám na všem hledat pozitiva; aspoň se neučíme, když musí vyslechnout půlku školy. *Jestlipak si zavolají i Mita?*

Vydechnu, až když za mnou konečně zapadnou dveře. Chodba ale není prázdná. Na lavici, kde jsem ještě před několika minutami seděl, je Iova. Piluje si nehty, nohu přes nohu, na to, kvůli čemu tu jsme, vypadá docela uvolněně. Rezavé vlasy má spletené do dlouhého copu a na uniformě přílišité barevné stuhy, očividně nehodlá ztrácet čas.

Rozhlédnu se kolem sebe, a když se ujistím, že tu nikdo jiný není, přejdu k ní blíž.

„Neměli bychom se bavit,“ pronese Iova, aniž by zvedla zrak od svých nehtů.

„Stejně jako jsme se neměli rozcházet od ohniště.“

„Byli bychom blbí, kdybychom to udělali, co?“ Věnuje mi přeslazený úsměv. U Iovy se zřejmě nemám čeho bát.

Za zdí zaslechnu zvuk podpatků, takže se radši obrátím k odchodu. Ještě než Iova vstane, ucedím: „Jak zemřela, je první otázka.“

Iova tlumeně zakleje. „Tak to jsme prohráli všichni.“

Než vrznou dveře a Anna pobídne Iovu ke vstupu, už jsem pryč.

Odpolední vyučování je nahrazeno mší v kapli, jejíž prostory obvykle využíváme spíš pro absolutoria a podobné slavnosti, takže mi to přijde docela ironické. V jeden den vypustíme úspěšné absolventy, ať si začnou žít, v druhém tu nad dalším životem zavřeme knihu.

Upravím si límeček uniformy a prohlédnu se v zrcadle, které si Ellery vymohl bůhvíodkud, asi aby na sebe mohl pět ódy. Pokud vím, ve vedlejších pokojích disponují maximálně malým zrcátkem ve skříni, ale já mám tak aspoň možnost podívat se na sebe Anninými očima. Studentská uniforma, přehlídka stužek na bicepsu za každou pitomost, kvůli které jsme se měli se spolužáky předhánět ve výkonech, k tomu smuteční bílá navíc. Vlasy mám moc kudrnaté, aby šly sčesat, jizva na tváři už pomalu začíná blednout. *Ideální vrah, co, Anno?*

„Do prdele,“ ucedí Ellery od své postele. Jeho odraz zápolí s bílou stužkou, která mu co chvíli sklouzává k těm již našitým. Má na paži o dvě stužky méně než já, a stejně mu to nejde. „Ksakru, já se na to –“

„Mám zavolat Iovu?“ pozvednu obočí.

„Ha, ha, strašně vtipný, Vite.“

Ještě chvilku ho nechám se trápit, než mu ji přidělám sám. Ellery si povzdechne a odvrátí hlavu stranou, zatímco mu dočasně přiřívám bílou stuhu k ostatním. Každá stužka reprezentuje nějaký úspěch, kterého jsme po určité době strávené ve škole měli dosáhnout – většinou zakončení předmětů, těžší zkouška nebo klidně speciální akce. A vedle nich teď jedna obyčejná, bílá, skoro jako výsměch těm ostatním. Připomínka, co je stejně silnější než naše dovednosti. *Memento mori*.

Biceps pod mýma rukama je napjatý a nevolní se ani po pár vteřinách.

„Jsem z toho docela nervózní,“ přizná Ellery.

Suše se zasměju. „Není to první a rozhodně ani poslední mše za mrtvé, které se účastníme.“ Poplácám ho po zádech na znamení, že je hotovo, a Ellery se na zkoušku protáhne. Když zjistí, že stuha spolehlivě drží, znovu si povzdechne a promne si tvář. Tak to zkusím znovu. „Vždyť jsme ji skoro ani neznali.“

„Nesnáším pohřby,“ zamumlá.

„Není to pohřeb, tělo poslali jejím rodičům, udělají si ho sami.“

„Nemluv o tom tak suše,“ ucedí.

Chvilku se na něj dívám, jak si rukama projíždí dlouhé vlasy, spíš ve snaze se uklidnit než si je urovnat, a nakonec zavrtím hlavou. „Promiň.“

Odmávne to. Nevím, proč si vždycky tyhle události tak bere k srdci.

„No tak jdem, ať to máme za sebou,“ usoudí nakonec.

Chodby jsou tiché, netypicky i ty na naší koleji. Skoro jako by i škola věděla, co se děje. Trvá nám celou věčnost, než narazíme na první živou duši. Když konečně opustíme budovu s našimi pokoji a vejdemo do širokého atria, z chodby vedoucí k dívčí koleji se nesou hlasy. Oba známe, takže zvolníme tempo.

Ellery vypustí další nenápadný povzdech a rozhlédne se po atriu.

Akademie se nikdy nepyšnila kdovíjak barevnou výzdobou, takže bílé vlajky mezi těmi s emblémy školy až podivně září. Za celou dobu, co tu studuju, se žádná podobná sólo mše za mrtvého studenta nekonala. Za celou dobu, co tu studuju, tu ostatně nikdo nikoho nezavraždil. Nebo aspoň ne oficiálně.

Do atria konečně vstoupí Lucilla Satara s Iovou v závěsu. „Kdybys neměla pořád potřebu si něco dokazovat, Iovito...“ odsekává zrovna Lucilla. Blond vlasy, typické pro většinu obyvatel z nejsevernější Druhé republiky, má stažené do tak pevného culíku, že její rysy vypadají neuvěřitelně ostře.

„Já? Podívej se na sebe; poprvé jsi mě u Maerigoldy předběhla, a stejně ti to bylo k ničemu.“

Tak tady bychom měli čtvrtýho vyslýchanýho.

„To se teprve uvidí,“ zavrčí Lucilla.

„Jestli si myslíš, že ti vylepší status, když na mě ředitele práskneš něco, co není pravda, tak promiň, Lucillo, ale takhle to tady nefunguje.“

„Nevím, kdo na mě číhal na chodbě, jenom aby mi řekl...“ Vtom si nás Lucilla všimne; ukončí jejich hádku, ukáže na nás obscénní gesto a nasadí rychlejší tempo, až se nám ztratí v přilehlé místnosti. Řekněme, že jsem Lucillu nikdy moc nemusel a že Elleryho krátký románek s ní nám ve vztazích taky zrovna nepomohl.

„Fakt lituju, že to místo Livie neschytala ona,“ odfrkne si Iova, sotva se k nám připojí. „Až dostudujeme, shodím ji ze schodů. Větší službu už republikám neprokážu.“

„Klidně ti dosvědčím, že to byla nehoda,“ zamumlá Ellery.

„Nene, chci, aby se hezky vědělo, že jsem to byla já.“

„Teď fakt není vhodná doba se o tom bavit,“ poznamenám. Iova jen semkne rty. Neviděl jsem ji od výsledku. Její výraz asi odpovídá spíš roztržce s Lucillou, ale jeden nikdy neví. „Jak jsi dopadla?“ zeptám se tiše.

„Jak se dalo čekat,“ odpoví bez špetky emocí. „Maerigolda nevypadala nadšeně, že ze mě nic nevypáčila. Ta blondatá kráva jí očividně nacecala hory doly o tom, co se na slavnosti dělo, všechny naše výpovědi budou vypadat fakt důvěryhodně.“

„U mě se taky odkazovala na Hadriana,“ pokrčím ramený. *I když ten teda mluvil pravdu.*

„Nevím, co chce zjistit,“ zamumlá Ellery. „Tolik let tě učí, co dělat, když tě chytnou, a pak spoléhá na to, že se prokecneš? Co když ten vrah ani není ze školy?“

„Co když to ani není vrah?“ nadhodí Iova. „Proč se automaticky počítá s tím, že ji někdo zabil?“

„Protože jsme ve škole plné vrahů?“

„Jsmo v Akademii smrtících umění, to není to samý.“

Obrátím oči v sloup. „Viděli jste její tělo. Takhle by ji neroztrhalo žádné zvíře, které by se nějakým zázrakem dostalo na pozemky, ani by se takhle nezabila sama.“

Ellery se ošije, zatímco na Iovině rtech zahraje nenápadný úšklebek.

„Ale proč?“ nadhodí po chvílce Iova. Tváří se jako obvykle, ta nebetýčná snaha o to vypadat, jako že ji okolní dění nezajímá, ale pod její kůži vidím otázku a pravý zájem. „Proč by to někdo dělal? Zrovna jí?“

Pokrčím ramený. „Co ty víš? Mohla mít s někým nevyřízený účty.“ To v Akademii nebyla zrovna neobvyklá věc. „A tys ji taky neměla ráda, tak nemel.“

Iova se nadechne, ale to už vycházíme ze školy, takže si svůj argument nechá pro sebe. I pozemky působí ponuře. Ze dveří do atria vidíme pouze na několik venkovních hřišť, arénu vzadu a kapli na půli cesty. Před ní už stojí snad všichni, shluk studentů se od dvoukřídlých dveří táhne pomalu až k nám. Někteří si nehledě na ostatní hlasitě sdělují dojmy, jiní vypadají, že by radši byli kdekoli jinde, jen ne tady. Pár očí si prohlédne i nás a každý z těch pohledů je jiný. Nejspíš se rozkřiklo, koho si dnes Maerigolda pozvala do ředitelny.

Zastavíme pod Kleanem, jednou ze soch bohů, které lemují cestu ke kapli. Loni mu kdosi přebarvil jeho atribut, kbelík vody, rudou barvou a doteď se to nepodařilo nikomu sundat. Ať už s tím přišel kdokoli, byl geniální. Rádoby krvavá voda se tak zasekla v prostoru těsně nad našimi hlavami, jako by nám patron vody žehnal.

S úšklebkem obrátím pohled zpátky k těm dvěma, jen abych zjistil, že se Ellery dost viditelně chvěje. Položím mu ruku na rameno a povzbudivě ho stisknu, ale nevnímá, že by vůbec vnímal.

„Podívejte,“ kývne Iova hlavou někam před nás. Následuju její pohled přes dav na trávníku k běžecké dráze, ale nevšímnu si ničeho, co by mohlo upoutat její pozornost. Až pak mi zrak sjede o kousek vedle k ohništím a kládám, prostoru, který obvykle vyhrazujeme pro slavnosti. Kolem plochy, na které se ještě před pár dny veselilo, a ještě o kousek dál, směrem ke křovinám, jsou zabodnutá kopí, mezi nimiž vlají dlouhé pásy látek. Pochybuju, že tam jsou jen proto, aby nám zabránily jít dál.

„Nenápadná připomínka,“ zamumlám. Iova zamračeně přikývne.

Dveře kaple pronikavě zaskřípou a studenti začnou vcházet dovnitř. Ellery zase o kousek zbledne, až si na chvíli myslím, že ho tu ještě budeme oživovat.

„Víš, proč máš ten červený pásek tady?“ zeptá se Iova a poklepe na stužku na Elleryho paži.

„Za krvavý měsíc...“

„Takže tohle by oproti tomu neměla být žádná věda, ne?“

Iovin úsměv je dost falešný, ale Elleryho to očividně povzbudí, protože se konečně přiměje k pohybu. Iova rudou stužku nemá a většinou je z toho dost na trní. Když ji zastihneme v dobré náladě, vtipkuje, že si ji zasloužila taky, protože si krvavý měsíc prožila spolu s námi – zatímco my po celý měsíc dle tradice šestých ročníků trajdali po provinciích Daecie a barvili naše čepele temnější a temnější rudou, ona většinu toho času strávila v nemocnici s tím, že se její krvácení z obvyklých pěti dnů protáhlo na patnáct. Vyšlu po Iově nenápadný úsměv, ale zřejmě ji už jen skutečnost, že se o krvavém měsíci sama zmínila, stála dost sil a ignoruje mě.

Závěsy uvnitř kaple jsou stažené, jediným zdrojem světla jsou svícny po stěnách, které tomu všemu akorát dodávají dramatictější nádech. Každý náš krok se nese celou budovou, a ačkoli v Akademii studuje maximálně dvě stě studentů, zní to, jako by se tu štosovala armáda všech pěti svobodných republik. Maerigolda a Anna stojí vpředu u stupínku, obě

v bílé. Zástupkyně na nás shlíží znechuceným pohledem. Hádám, že dopolední výslechy k ničemu nevedly.

Vedle nich je vyvýšený oltář ozdobený vším, co v téhle době ještě kve-
te, a zřejmě symbolicky z něj visí i několik trnitých šlahounů, typických
pro bohyni smrti. Ellery sebou cukne a sklopí pohled dolů. „Chceš jít do-
zadu?“ zeptám se tlumeně.

Viditelně si oddechne. „Jo, to by bylo fajn.“

Iova nám zabere místa v zadních řadách, kde sedí většina lidí z naše-
ho ročníku. Někteří si Elleryho prohlížejí s neskrývaným zájmem. Pokud
by ho snad chtěli podezírat, že za tím stojí on, vždycky se to dá svést na
to, že mu Livia ležela na srdci. Posadím se trochu víc ke kraji lavice a za-
kryju výhled na něj, čistě pro jistotu.

Kapli protne důrazné zaklepaní a šuškaná rázem utichne. Maerigol-
da zlehka pohne hlavou a prohlédne si dav před sebou, veškeré student-
stvo Akademie smrtících umění. Obviňuje někoho z nás? Má podezření
na jedince, nebo na všechny, co si dopoledne povolala? Něco mi říká, že
touhle šarádou to neskončí.

„Nerada se s vámi shledávám za takovýchto okolností, ale právě ty mi
nedávají jinou možnost.“ Teď hýbe hlavou o něco pomaleji, skoro jako by
si prohlížela jednoho studenta po druhém. Začíná odzadu, jak mi brzy do-
jde, takže rychle kopnu Elleryho do holeně, ať se vzpamatuje. Ellery se však
dál choulí s hlavou sklopenou. To se ředitelce rozhodně líbit nebude.

„Před dvěma dny během slavnosti Ersity někdo zavraždil studentku
desátého ročníku, Livii Lattaru. Dnes tu nejsem pro to, abych uctila její
památku.“ Spousta lidí se automaticky narovná, když se Maerigolda před-
kloní. „Především vám chci připomenout, proč tu jste vy. Za co tu jste.
Nevím, kdo z vás měl motiv k její vraždě, zda je Lattara nechtěnou obě-
tí, nebo to byla vina situace, či cokoli jiného. Je mi jasné, že to byl někdo
z vás.“

Na moment se odmlčí. V davu před námi si pár lidí vymění pohledy.
Anna vedle Maerigoldy třeše očima po každém pohybu a já si říkám, jest-
li už si do paměti píše jména, která si zítra pozvou do ředitelny.

„Dneska vás vyzývám, ať to vezmete tak, jak vás učíme,“ pokračuje Maerigolda. „Víte, co vás čeká, ale víte taky to, co vás čekat nemusí. Jste občané pěti svobodných republik Daecie, jste studenti prestižní Akademie smrtících umění. Využijte svoje práva a chápejte svoje povinnosti. Čas nehraje v náš prospěch, pokud to s ním neumíme. Svým činům neutečete. Vrazi jste tu koneckonců všichni.“

Tím ředitelčin proslov končí. U pultu ji vystřídá Anna, která začne pět ódy na Liviin prospěch a podobné hlouposti. Vrazi jsme tu všichni, ale všichni nejsme stejní. Mám skoro chuť uzavřít s Iovou a Ellerym sázku, kdy se jim podaří zjistit, jak to celé bylo.

Vycítím, že mě někdo sleduje. Dovolím si odvrátit zrak od zástupkyň i ředitelky a následuju ten divný pocit davem před sebou. Vyhledám ho poměrně rychle.

Mito na moment sklopí pohled a pak se na mě podívá znovu. Nepatrně zavrtním hlavou a zase se obrátím k promlouvající Anně.

Po nekonečných proslovech a varhanní skladbě se konečně se stejným vrznutím otevře východ a vzduch v kapli je rázem mnohem snesitelnější. Já i Iova sehraně vezmeme Elleryho za paže a chvilku ho vlečeme, než si uvědomí, že má funkční nohy, a jde zase sám. Není jediný, kdo dává najevo slabost; projdou kolem nás studenti, kteří vůbec neskrývají pláč, spousta z nich si zachovává nejisté výrazy i chůzi. Nikdo by Elleryho nemusel podezírat.

Když to prohodím nahlas, Iova si odfrkne. „První, na co myslíš, je, kdo je jak nápadnej? Zabili jednu z nás, přímo tady. Nemyslíš, že to semele dost lidí?“

Za námi si někdo odkašle. Mito stojí jen pár kroků stranou a nic neřekne, ani když se na něj všichni ohlédneme. *Bohové, to je idiot.*

Kývnu na Iovu a ještě jednou poplácám Elleryho po zádech. „Běž za Bernardou. Vsadím se, že jak tě uvidí, bez tří tun horké čokolády tě z ošetřovny nepustí.“

Konečně mu na rtech zahraje úsměv. „Tak to si asi ještě rozmyslím.“

Iova na mě mávne a pak společně zmizí v davu ostatních studentů. Sám zamírím opačným směrem; pryč od kaple i od školy, po cestě, která se stáčí kolem cvičiště, ačkoli přes atrium bychom se na koleje dostali o chvíli dříve. Nemusím se ani ohlížet, abych věděl, že Mito pochopil a je mi v patách.

Nebe se za dobu, co jsme byli uvnitř, stihlo zatahnout, a než dorazím ke dveřím chlapecké koleje, schytám pár kapek deště. Ohlédnu se k ponurým pozemkům. Vypadá to, že jsme jediní, kteří si vybrali tuhle trasu.

„Rozumíš neverbální komunikaci?“ zeptám se, než Mito stihne vůbec otevřít ústa.

„Ehm... jasně?“

„Tak kdy ti ušlo, že vrtění hlavou znamená ne?“

„Myslel jsem, že... že vrtíš, jako že jsi to neudělal.“

Ticho.

„Ne, myslel jsem, abys za mnou nechodil.“ Vrazím si ruce do kapes a pohodím hlavou, ale neodbytné myšlenky nevytřesu. „Opravdu ti to musím potvrdit?“

„To jsem neřekl.“

„Ale očividně sis to myslel, když to bylo to první, co tě napadlo.“

„Já vím, že bys to neudělal.“

Zní docela přesvědčeně. Rty mi cuknou v úsměvu, který se mi nepodaří úplně potlačit.

„Všichni jsme tady vrazi, Mito,“ pozvednu obočí. „Maerigolda to řekla dost jasně.“

„Chceš teď ty přesvědčit mě, že jsi to udělal?“

„Probohy svatý, Dimitriji.“ Než ho stačím zastavit, natáhne ruku a odhrne mi mokré vlasy pryč z čela, prstem setře zbloudilé kapky, které mi zůstaly na kůži. Znovu zavrtím hlavou. „Myslel jsem vážně, že za mnou nemáš chodit.“

„Podle mě tě nepodezírají. Volali si většinu desátáků.“

„I tak ne. Ellery se málem složil, dneska ho nevykopnu. A ne,“ zarámím ho, než stihne přijít se svým spolubydlícím, „prostě ne.“

„Fajn.“ Zkoumavě si mě prohlíží, už podruhé za tenhle den hledím do světle modrých očí, jen s tím rozdílem, že tyhle se doslova *hýbou životem*, pokud se tak dá mluvit o pitomých duhovkách.

MLčíme. Nevím, jestli mi chtěl říct ještě něco. Mě nic nenapadá, takže nějakou dobu stojíme jen zlehka schovaní pod střechou přede dveřmi na chlapeckou kolej. Mito nakonec pokýve hlavou a vejde dovnitř jako první; podrží mi dveře, ale pak na mě nečeká.

Zatímco sleduju jeho vzdalující se postavu, říkám si, že mu možná nešlo o to být s někým. Spíš o to být spolu. Ale než mě napadne, co bych mohl říct, zmizí v patře nade mnou.

Když vejdu do našeho pokoje, Ellery spí. Pořád je oblečený v uniformě, bílou stužku má stále přišitou a leží v dost neumělé poloze. Nejspíš brečel, soudě podle jeho tváře. Možná nakonec nejde ani tolik o Livii. Domněnku mi potvrdí zmuchlaná kulička papíru na cestě ke koši.

Udělám mu laskavost a vyhodím ji. Papír mezi prsty mi připomene, že bych nečekaný volný čas mohl využít k dohnání restů, ale když si sednu ke stolu s rozepsanou esejí, stejně se nemůžu přimět začít pracovat.

Upřu pohled z okna, za nímž už prší tak hustě, že skoro nevidím na protější budovu. Nebe chce smazat, co jsme tady natropili. Kdoví, jestli to zvládne dřív než Maerigolda nebo vrah.

všichni, kdož meče se chápou, mečem zahynou

„Zadrželi Hadriana,“ řekne mi Iova místo pozdravu, když za ní po škole dorazím na cvičiště.

Původně jsem si chtěl rovnou postěžovat, že mě Thesia vytáhla z chemie a já debil zaměnil podání ricinu a RCA, což drahé profesorce přišlo jako ideální příležitost mě ponížit před celou třídou. Ale tohle mi nějaký ricin hned vykouří z hlavy. „Cože?“

Pokrčí rameny. „Prej hned včera po mši za ním přilezla Javorova s radou a odvedli ho ke dvoru.“

Musím se oprít o nejbližší stojan se zbraněmi. „To šlo tak rychle?“

„Asi jim včera řekl něco fakt hroznýho.“

Vždyt každému muselo být jasné, že Hadrian to neudělal. Nemohl jsem být jediný, kdo si všiml, jak za Livii v jednom kuse dolézá, a kdo ho párkrát slyšel ve společných sprchách. Ať už byly jeho city k té holce jakékoli, nikdo ho snad nemohl ani podezírat.

A teď je přímo u vlády v hlavním městě. Podrobí ho výsledku konzulové? Vynesou rozsudek císař? „Co s ním budou dělat?“

„Co já vím? Budou ho vyslýchat asi trochu jinak než naše vedení.“

Iova zvedne hlavu k místu, kde se zhruba nachází ředitelna, aspoň co je zpod přístřešku na zbraně vidět. Akademie sice spadá pod správu daecijského dvora, ale teoreticky vzato k žádné z pěti republik nepatří. Stojí

na neutrálním území bůhví kde, ani my sami nevíme, kde přesně se nacházíme. Nad ředitelem školy stojí jen císař – a vedení je na to náležitě pyšné. Odjakživa nám hrdě hlásají, že to, že si jsme vlastními pány, akorát dokazuje, jak elitní pozici v Daecii zastáváme. Je zvláštní, že se dvůr tak rychle angažuje v tom, co se tu děje.

Iova v ruce drží meč, takže chvilku ve stojanu pátrám po tom nejlepším, a musím do ní strčit, aby se hnula z místa.

Cvičiště je skoro prázdné. Na jednom hřišti spolu zápasí dvě holky a opodál postávají dva kluci u boxovacích pytlů, takže společnost máme minimální. V tomhle počasí většina vyhledá spíš vnitřní tělocvičny, ale na venkovním boji vždycky něco bylo. Skoro jako by vítr uměl předávat adrenalin o něco rychleji.

Zaujmeme bojové pozice a na nic nečekáme. Potřebujeme se vybít ze spousty věcí. A Iova je vynikající šermířka, takže mám na nějakou dobu o zábavu postaráno.

Dneska mi to ale nějak nejde. Pořád myšlenkami ubíhám ke včerejšku, k nehybným očím, výrazům Anny i Maerigoldy při výsledku i při mši, ke každému, kdo se tématu „Liviina vražda“ nějak vyhybí. Iova mě několikrát píchne špičkou čepele, ale ani vztek z toho, že se mi nedaří, mi nepomůže.

„Vite,“ osloví mě. Nezní to posměšně, ale mým uším to tak stejně trochu připadá.

Do dalšího švihů dám větší sílu a tentokrát přidám, vyjdu z rytmu, v němž jsme se společně sladili, a Iova musí couvat a hledat ztracenou jistotu, takže aspoň na chvíli mi něco vychází. Snažím se soustředit jen na jílec pod mými prsty. *Na nehybné oči.* Na lehkost ocele. *Na Hadriana u dvora.* Na trajektorii paže i zbraně. *Na vraha mezi námi.*

„Vite!“

Překvapí mě. Nesoustředím se tolik, jak bych chtěl, a Iovina rána mě zastaví v půlce kroku. Stačí jen rychlý výpad a špičku jejího meče mám těsně pod krkem, svůj meč blokovaný jejím stiskem.

Pozvedne obočí. Až když se nehýbeme, uvědomím si, jak se chvěju a jak prudce dýchám.

„Klid,“ řekne. Vycítím, že uvolnila sevření, a vyšklubnu se jí. Vztekle švihnu mečem do prázdna, ale netroufnu si ho zahodit. Cvičné meče jsme museli používat až do šestého ročníku, nepotřebuju, aby někdo zase změnil pravidla.

Sevřu ruku v pěst a zavrtím hlavou. Iova trpělivě stojí vedle mě, čeká, až se vydýchám. Nepokládá zbytečné otázky, jak by to udělal kdokoli jiný. Občas zapomínám, proč s ní rád trávím tolik času.

Otočím se zpátky, ačkoli sám pořádně nevím, co vlastně chci říct. Iova však jen nevinně pokrčí rameny a mečem mi naznačí, že chce pokračovat. A tak se bez řečí opět dáme do boje a necháme za nás promlouvat jen ostrí čepelí. Tentokrát se kontrolovu líp, ale ruka mi stejně chvílemi ještě trochu cukne.

Šermujeme dvacet minut, náš obvyklý čas. Iově se nakonec povede mě přimět nemyslet na všechno, co se děje kolem. Když skončíme, oblečení i vlasy se mi lepí k tělu tak, že mám pocit, že už je nikdy nedostanu pryč.

„Chceš si o tom promluvit?“ nadhodí Iova.

„Seš snad naše terapeutka?“ ušklíbnu se.

„Ne, jsem vaše kámoška, i když je skoro to samý.“ Povytáhne si rukáv k prstům a začne čistit čepel meče. Během Ersitiny slavnosti si taky neustále vytahovala rukávy až k nehtům. „Jak je na tom?“

Pokrčím rameny a odhrnu si zpocené vlasy z čela. „Včera mu očividně napsali rodiče, takže...“

„Sakra.“

„Jo, takže nic moc.“

Iova zavrtí hlavou. „Myslela jsem, že to s ním v kapli šlehne. Víím, že tyhle věci běžně prožívá víc než my, ale až tak? Měli snad mezi sebou něco, o čem mi neřekl?“

Pozvednu obočí. „Jako kdo? Ellery a Livia? Těžko. Znáš ho, jak je citlivý.“ Empatie byla jednoznačně Elleryho nejslabší stránkou. Vražda spolužačky uprostřed slavnosti bohyně života, obvinění z ní a zřejmě nepříteliš vstřícný vzkaz od rodičů na něj bylo nejspíš už moc.

Povzdychne si. „No, zítra máme na společným těláku lukostřelbu, takže se Ellery může vzchopit aspoň tam. Pro jednou mu udělám tu radost, ať si připadá, že je z nás vážně jedinej, kdo nikdy nic nemine.“

„Jsi ochota sama. Vůbec to nesouvisí s tím, že mu jde lukostřelba líp než tobě.“

Vycení zuby. „Nemysli si. Kdyby se náhodou vzchopil nějak moc, bude koukat, až si to s ním rozdám s tímhle,“ protočí mezi prsty meč.

Než stihnu poznamenat něco o tom, že na svou velkodušnost po prvních pár nezdárných střelách zase rychle zapomene, za mými zády se ozve: „A se mnou by sis to rozdala, Stermes?“

„Nedělej si naděje. Ta leze do postele jen ufnukaným –“

Než druhý hlas stihne domluvit, Iova se otočí a vrhne svůj meč s takovou přesností, že slyším jen slabé drnění větru, jak se špička čepele zabodne do omítky za námi. S pozdviženým obočím se ohlédnou ke klukům, které jsme viděli boxovat. Jeden z nich vyplašeně zvedá ruce, těká pohledem mezi mnou a Iovou, jako by se nemohl rozhodnout, koho se děsí víc. Druhý stojí jako solný sloup u zdi, jen kousíček od místa, kde skončil Iovin meč. Ani jednoho neznám dobře, musejí být ze sedmičky nebo níž.

„Jejda,“ protáhne Iova a vydá se k němu. „Minula jsem. A to se mi většinou nestává, věřil bys tomu?“

„Ty čubko –“ zasychá.

Iova mu vrazí pěst do břicha a koleno do rozkroku tak prudce, že i moje víčka se automaticky bolestně sevrou. Pokud Ellery byl ten, kdo vždy přesně trefí cíl, tak ona teda uměla perfektně míjet.

Zasunu svůj meč zpátky do stojanu. Stačí vrhnout postranní pohled ke klukovi, jemuž se Iova nevěnuje, a už couvá ke dveřím. Bernarda mi kdysi říkala cosi o tom, že cítit se dobře, protože se vás někdo bojí jen kvůli tomu, jak se na něj díváte, není zrovna vhodný motiv, ale copak tomu jde odolat? Iova potřebuje násilí, mně stačí jenom oči.

Kolik toho ty pitomý oči dovedou.

Iova konečně nechá být i prvního z dvojice a ještě jednou ho kopne, než jí stihne utéct ke škole. Snad budou mít tolik rozumu a nepoběží se s tím chlubit někam dál.

„Čuráci,“ odplivne si Iova. „O čemže jsme se to bavili?“

„Chceš si o tom promluvit?“ zapitvořím se.

„Chceš taky dostat jednu kolenem?“

Iova vrazí meč zpátky do stojanu a natáhne se po mně. Až když mě chytí za ruku, uvědomím si, že zatínám dlaně v pěsti. Uvolním prsty dřív, než mi je stihne narovnat sama tím svým způsobem „hezky pomaličku, tak je to dobře“ (který na mě zkusila ve třetáku a skončili jsme oba s monoklem, ale taky s nečekaným přátelstvím), a vyšklubnu se jí. Něco takového je to poslední, co bych zrovna potřeboval.

Jsem skoro u školy, když si všimnu Iovina pozdviženého obočí a lehce obezřetného výrazu. Jdu moc rychle, moc rázně. Jasně.

Radši od ní odvrátím hlavu. Kluk, co jde po protější straně chodby, okamžitě přidá do kroku, a to můj narůstající vztek paradoxně vůbec neutiší. „Beztak si mě zavolaly jen kvůli tomu,“ zavrčím.

„Takže o tohle jde? Tvoje diagnóza?“ Nemusím se na ni dívat, abych věděl, že protáčí panenky. Zaryju si nehty do dlaní a ty se mi znovu zařezou do míst, která jsem si včera při výslechu odřel. „Volaly si většinu desátáků. Ale asi jo.“ Poplácá mě po rameni. „Každej máme svoje slabičky, Vite.“

Pozvednu obočí. „Jaká je tvoje?“

„Já nejsem každej.“

Pobaveně se na ni ohlédnu, ale nesměje se. Vypadá to, že chce hrát na jinou notu, zabrnkat mi na strunu, která na tuhle konverzaci teď rozhodně není připravená, jako by snad nevěděla, jak strašně tohle téma nesnáším, a už tak mám co dělat, abych se ovládl; ačkoli u Iovy člověk nikdy neví, co přesně se jí honí hlavou.

Pro jistotu předstírám, že jsem zakopl o cosi na zemi a ohlížím se po tom. Mou pozornost tak upoutá plakát na jednom ze sloupů. To už mě Iova plácá do paže a kýve k dalšímu plakátu na jiném místě v chodbě.

„Zimní Liga?“ zeptá se, ještě než si to ověříme. U sloupu, k němuž mě Iova táhne, postává hlouček lidí, takže stoupáme na špičky, abychom viděli. V oznámení nadcházejících zkoušek za poslední půlrok se ale vesměs píše to, co vždycky – základní pravidla, pár informací k tomu, jak se přihlašovat, kdo se může přihlašovat a podobně. Zamračím se při pohledu na nepatrnou změnu v systému.

Přihlašování u zástupkyně ředitelky.

„Anna si nás chce pohlídat,“ vysloví Iova moje myšlenky nahlas.

Vždycky jsme odhadovali následující kroky a psali scénář činů. Od prváku nás učili umět v lidech číst, tak jsme se naučili i psát. A nejhorší na tom všem je, že absolutně netuším, jaký je Annin další krok.

U večere se nemluví o ničem jiném. Na náhlou smrt studentky je na chvíli zapomenuto, až mě trochu zaráží, že všechno najednou vyšumělo. Ale u takové události se asi není čemu divit.

Ligou žijí i ročníky, které se ještě nemůžou přihlásit, čtvrtáci jsou jako na trní, protože je čeká premiéra, ale největší hukot se šíří od stolů vyšších ročníků. Nemusím se kdovíjak rozhlížet, abych našel stůl toho svého. Zuřivá gestikulace, neustálé měnění míst, překřikování jeden přes druhého, skoro se mi tam ani nechce sedat. Víím, že datum vyhlášení zimní Ligy má sotva co do činění s Livií, ale... stejně mi to nepříjde jako náhoda.

„Na co se přihlášíš?“ zeptá se Ellery, když spolu opouštíme výdejní okénka.

„Na všechno,“ pokrčím rameny.

„Já asi vynechám hole. A chemii bych měl taky, vzhledem k tomu, že teď tak trochu propadám.“ Nejistě se zasměje, jako by si nebyl jistý, jestli to přiznat nahlas, nebo to obrátit ve vtip. Pochybuju, že je na tom v chemii hůř než já, a hlavně že to je ten pravý důvod.

„Na nájezd půjdeš?“

Jako odpověď mi stačí i to sekundové zaváhání. „No jasně. Přece nejde, abych ho vynechal.“

Důvod, proč by to nešlo, zmínit nemusí. O tom dopisu jsme spolu nemluvili, i když si musel všimnout, že jsem ho vyhodil. A já se neptal. Jeho rodiče jsou kretění, ale aspoň jsou.

Iovu nemůžeme najít, takže zabereme náhodná volná místa a splyne me s tím neskutečným chaosem. Všichni řeší, na které disciplíny se přihlásí, už téměř uzavírají sázky, kdo jak dopadne, a nebudu lhát, že mě neteší, když párkrát mezi tipy zaslechnu i svoje jméno. Někdo pak konečně nadhodí i tu drobnou změnu v systému.

„Letos se máme hlásit u Anny.“

„Co to je za sračku?“

„Píšu to na těch plakátech.“

„To si chce jako odchytil podezřelý podle toho, na jakou disciplínu se zapíšeš?“

„Jak mám vědět, co tím ta kráva sleduje?“

Jsem tak zaujatý jejich rozhovorem, že mě z transu vyruší až důrazné prásknutí tácem na sousedním místě. Mito se posadí, aniž by našim spolužákům věnoval jediný pohled, ale jejich debata tím stejně nekončí. Pár vteřin vydrží mluvit tišeji, ale když víme, o čem diskutují, je to stejně docela jedno.

Tázavě se k němu obrátím. Nejprve dělá, že si mě nevšímá, ale pak mu to asi přijde blbý, protože zamumlá: „Jo, nejspíš to chce využít i k vyšetřování.“

„Co je to za blbost?“

„Nevím. Nemluví o tom se mnou.“ Až příliš rázně odšroubuje misku s omáčkou, z čehož mi dojde, že o tomhle zase nechce mluvit on se mnou, tak ho nechám. Pod stolem mu povzbudivě stisknu koleno, ale vysmekne se mi. Jestli má být tohle nějaká odplata za včerejšek, tak fajn.

Klidu si ale moc neužijeme, hned, jak vezmu příbor do ruky, se k nám přimotá Marcian. „Čaute,“ zazubí se na nás tři. Levé rameno má od slavnosti zafačované a můj zvědavý pohled záměrně přehlíží. Mezi prsty zdravé ruky svírá bloček s perem, takže mi je rázem jasné, kvůli čemu

tu je. Marcian je ročníkový specialista na hazard. „Uzavíráme sázky, kam se pořádá nájezd, páč to nikdo nespecifikoval, takže – co tipujete?“

„Tohle nehraju,“ zavrtím hlavou.

Marcian do mě strčí tak prudce, že drknu i do Mita. „Ale no tak! Jen tak z prdele! Prostě řekni nějakou provincii, zabije tě to? Amarie, Kanza... Kde by císař potřeboval připomenout, kdo provinciím vládne, zas tolik jich není...“

V hodinách historie do nás od prvéku tloukli totéž: Když se Daecijské císařství začínalo bortit, tehdejší císař vzal věci do svých rukou. Ochránil svoje území, dobyl další, z nich všech vytvořil Pět svobodných republik, ačkoli si nechal svůj titul, a pak šířil znovuoobnovený daecijský vliv. Od svého začátku Daecie dobývá další území a připojuje provincie, z nichž čerpá kdejaký užitek, ať už to je kvůli obchodu, nebo surovinám. Asi jsme se nemohli divit, že ne vždycky se tamní obyvatelé shodli s politikou našeho státu.

„Sillsko,“ ozve se Ellery, aniž by zvedl zrak od talíře. „Tam je teď dost nepokojů.“

„To pochybuju,“ zašklebí se Marcian, „ale proč ne. Jste zatím jen dva, Sillsko si tipla jenom Lucilla.“ Připíše si název provincie do bločku a ještě loupne pohledem po Mitovi. „Dimitrij má nějakou větší šanci na výhru?“

„Ne,“ zavrčí.

„Ani malilinkatou nápovědu?“

„Nevím o nic víc než vy, tak s tím přestaň otravovat.“

„No bůž, pardon, že obtěžu.“ Marcian si v rychlosti pročte svoje poznámky a pak škodolibě pozvedne obočí. „Ale je fakt, že za Sillsko by bylo sakra bodů. I když tomu vážně nedávám kdovíjaký šance, dyť se tam ten vůdce drží zuby nehty.“

Ellery mlčí a mně dojde, že tu s námi možná opravdu sedí někdo, kdo má větší šanci na výhru. Třeba právě o tomhle se zmiňovali jeho otcové v tom dopisu, který jsem ze slušnosti nečetl. Vždyť to byli Elleryho děda a otec, kdo pomohli připojit Sillsko k republikám jako další daecijskou provincii. Vysloužili si za to krom postů konzulů i dodatek k příjmení,

takže i Ellery má za tím svým přidané *Sillsaen*, ačkoli se k tomu nikdy nehlásí. A nejspíš to mohlo souviset s tím, proč si Lucilla jakožto Elleryho ex tipla stejnou provincií.

Představa Sillska je každopádně dost lákavá. Dobýt Sillsko trvalo věky a tahle provincie patřila mezi nejvzpornější, co se týkalo poslušnosti vůči daecijskému dvoru. Moc nás tam však neposílali dělat pořádek, většinou jsme vyjížděli do jiných provincií.

„Podle mě to zas bude někde v Kanze,“ ozve se zpoza Marcianových zad. Alaga, holka z našeho ročníku, nám věnuje vědoucný úsměv, když se po ní ohlédneme. „Poslední tři nájezdy byly tam.“

„Jenže za Kanzu dostaneš sotva dvacet bodů.“

Body v Lize znamenají svět. Každá zkoušková disciplína je ohodnocena jiným počtem, většinou podle náročnosti, a čím výš je člověk v žebříčku, tím méně se musí bát – jednak toho, že by opravdu z nějakého předmětu vyletěl, jednak taky závěrečných zkoušek. Bodování totiž funguje po celé studium, Liga se uskutečňuje dvakrát do roka a její poslední kolo je taky naším posledním působením v Akademii. Velkolepé finále zvané Ocelová liga se koná na konci desátého ročníku jako jakýsi absolventský rituál, přičemž ti, co si za těch deset let udržují nejvyšší skóre, mají absolutorium prakticky pojištěné.

Poslední Liga se odehrává u dvora a studenti tam mají zakázaný přístup, asi abychom nemohli švindlovat, až dojde na nás. Nevím, co přesně si od toho slibují. Nejpůsobivější ovšem je, že z Ocelové ligy úspěšně odchází sotva polovina studentů absolventských ročníků. Nikdo z nás neví, jakým zkouškám jsou studenti podrobeni, jestli je to totéž, co děláme každý půlrok, nebo něco úplně jiného, ale očividně to není žádné peříčko, když se k absolutoriu dostavovala taková hrstka – většinou opravdu ti, kteří se za svoje studium v Lize drželi na předních příčkách, statistiky mluvily za své. Zbytek podle všeho zůstává u dvora. Takoví lidé skončí zavření v kancelářích a dostanou přidělenou podřadnější práci, což je po všech těch letech dřiny v Akademii dost naprd. Zůstat zavřený v hlavním městě federace a dělat někomu „důležitějšímu“ poskoka jen

proto, že pokazíte poslední zkoušku? Podle Iovina staršího bratra jsou prý všichni absolventi vázaní slibem mlčenlivosti a nesmí mluvit s žádným studentem Akademie, ale v takovém případě bych mlčel i dobrovolně. Naše reputace je všechno.

Takže o to víc vzrušující každé kolo Ligy bylo.

Alaga ke mně zašvidrá pohledem a pozvedne obočí. „No, i kdyby to bylo Sillsko za padesát, šampiony stejně nepředběhneš.“

„Díky, Al,“ zašklebím se. Alaga se strojeně uculí a pak jí oko škubne v cosi, co vypadá jako záměrné mrknutí. Otočí se tak prudce, že jí tmavé vlasy sklouznou z ramene na záda. Většinou je nosí svázané, pokud vím, takhle jí sahají až do pasu.

Mito si odkašle. Obrátím se zase zpátky.

„Takže Kanza? Nepřipojíš se k Ellerymu a Lucille a netipneš si Sillsko?“ Marcian svou pozornost ohledně sázek aspoň přesouvá k Alaze, takže máme klid na to se najíst. Snažím se pochytit útržky rozhovorů kolem nás, ale pořád to je Liga, Liga, Liga. Každý hrotí žebríček a otevřené disciplíny. Asi bych měl taky, přijde mi, že většinou to prožívám krapet víc, holt špatné načasování.

Ellery tradičně dojí dříve než já, ale čeká. Podepře si bradu a rozhlédne se po našich spolužácích, kteří si ještě pořád vyměňují místa. „Když už nadhodili ty body,“ řekne, „co myslíš, předběhne tě zase Iova?“

Dotčeně se na něj podívám a on se zašklebí. „Nemá šanci,“ konstatuju. „V létě jste byli dost vyrovnaní.“

„Uteklo mi to o pitomých šest bodů, který beztak dostala jen proto, že v boji složila Lyrase.“

„Cítím ve vzduchu nějaký šovinistický vibrace,“ ozve se nám nad hlavami a vedle Elleryho se vzápětí objeví Iova. Vlasy má sčesané do dvou drdolů, což působí tak strašně nepatřičně, že se skoro uculím. „Krotte trochu hormon, takhle navečer to není dobrý. Čau Dimitriji.“

Mito na ni jen nepatrně kývne. Většinou si od nás drží odstup a moc se k naší partě nehlásí, i když si nemyslím, že jeho taktika nějak funguje. Takže si z toho konečně vyčtu, co jsem asi měl, a pod stolem do něj

strčím kolenem. Konečně se dočkám opěťované rány a pak naše kolena zůstanou u sebe.

„Vitus se tady chvástá, že tě porazí,“ zašklebí se Ellery. Věnuju mu namožené zrazený pohled, který Iovu rozesměje.

„No jasné. Nevím, jestli jste na to zapomněli, ale krom Lyrase jsem taky docela s přehledem sundala Hadriana a tady Vitus to se mnou v holicích těžce projel, takže jestli se tu má někdo chvástat, jsem to já.“

Nejde mi věnovat jí úšklebek. Sice jsem čekal na vyslovení jiného jména, ale tohle ostatně taky udělá své.

Prohrabu vidličkou kaši. „Myslíte, že to Hadrian fakt udělal?“ zeptám se, aniž bych si pořádně promyslel, co říkám.

Po smíchu najednou není ani památky. Iova a Ellery si vymění pohledy a Mito mě nadále ignoruje.

„Nenapadá mě nikdo, kdo by to mohl udělat,“ zamračí se Iova, ale něco na jejím výrazu mi brání jí sto procentně věřit. „Ale Hadrian by to tak jako tak nebyl, vždyť se milovali.“

„Minimálně Hadrian byl do ní celej blázen.“

„Věř mi, bylo to oboustranný. Na záchodech toho zjistíš nechtěně moc,“ dodá, když se po ní zvědavě otočím. „Jestli se to snažili skrývat, šlo jim to mizerně.“

Tak co jim ksakru Hadrian řekl, že ho poslali pryč?

Naše konverzace je kaput, já se jen přehrabuju v jídle, Ellery sem tam zatěká pohledem mezi námi všemi a Iova až příliš nenuceně obírá maso na svém tácku. Nechce se mi to tu ještě víc dusit, takže Livii už znovu nenadhodím. Člověk sem chodí tolik let a největší dramata se odehrávají tak brzy po sobě.

Pod stolem do mě vrazí Mitova ruka, tak nejdřív uhnu, jestli se chce poškrabat, ale on dlaně položí na moje stehno a snad konejšivě ho stiskne. Vzápětí se naše prsty konečně setkají v ujišťujícím stisku.

Znovu mě silněji přitlačí na zeď. Opřu se o matně šedou omítku, jaká rámuje skoro všechny naše pokoje, o povrch, který je mnohem studenější

než ruce na mém těle a dech na mé šíji, a chvilku se na ni tisknu. Předstírám, jak mě to obtěžuje, stačí jen trochu zavrčít, a jedna z dlaní se přesune k mé bradě a odtáhne mě zase zpět.

Zkusím porušit rytmus, ale Mito mi to nedovolí. Pevně svírá moje boky, sám si určuje tempo, proti němuž nemůžu bojovat, jen se přizpůsobit a zajít ještě trochu dál, až to spíš bolí. Ale ani když sem tam zakňučím, nezvolní. To pro změnu nedovolím já. Pak mi zase jednou rukou zabloudí k hlavě, přejede mi prsty přes čelist a rty a zpomaleně ucukne, když ho kousnu.

„Zuby ne,“ zachrčí mi do ramene, kam se hned na oplátku zanoří jeho chrup. Škubnu sebou, i když to neudělal kdovíjak silně. Kousnu ho po druhé, ale tentokrát už mi to nevrátí.

Na protest místo toho zpomalí, skoro se ve mně ani nehne. Podrážděně zavrčím a hlas mi trochu ujede, když mě pevně chytí za vlasy a zvrátí mi hlavu blíž k sobě.

„Co bylo dneska to pokukování po Alaze?“

Neubráním se úšklebku. „Nikdy jsem si nevšiml, jak má dlouhý vlasy.“

„Zajímají tě její vlasy?“

„Hrozně. Jak ji za ně někdo tahá –“

Zaryje mi prsty do boku, až to zabolí, a výdech se mi zasekne v hrdle. Už mě ale nesvírá, takže mi nic nebrání pohnout se tak, že Mito za mnou zasténá.

„Už mě bolí kolena,“ postěžuju si. Dočkám se prudkého přírazu.

„Tak to vydrž.“

„Fakt to není příjemný,“ vydechnu zároveň s ním. Jedna jeho ruka opustí můj bok. Cítím jeho vlasy za uchem, šimrají mě na kůži stejně jako jeho dech, který jako by závodil s tím mým, kdo bude silnější. Dech do dechu, kůže na kůži, místností nezní nic jiného.

„Co ještě ti není příjemný?“ zavrčí mi do ucha.

„Ty mi zrovna nejses – příjemnej.“ Prohnu se, nastavím se jeho síle, nechám jeho tělo i prsty převzít veškerou kontrolu. Když jeho ruka zpomalí a já ji přikryju svou, hned mě loktem odstrčí.

„Nech to na mně.“

„Nechci.“

„Ale chceš.“

„Ne–“

Silný příraz. Jeden výkřik za druhým. Jeho rty se dotknou kůže těsně pod mými vlasy, zlehka mě kousne do ucha, navzdory tomu, co ještě před chvílí říkal, ale nemám mu to jak oplatit. Pootočím hlavu, dostanu šanci na rtech, ale on je rychlejší.

Zaskučím, když mě zase zatahá za vlasy. Zvrátí mi hlavu tak, až to bolí, a možná by to mohlo bolet víc, ale dál už nezajde, dál nikdy nezajde, ať se sebevíc snažím ho k tomu přimět.

Tlačí mě na stěnu a pak proti sobě, se zasténáním se zarazí a ustane v pohybu. Jeho ruka opět odstrčí tu mou a pomůže mi sama.

Pak se svalí vedle mě a čeká, než se natáhnu po krabičce ubrousků na stole. A potom jen ležíme vedle sebe, naše dýchání ještě pořád splývá; když vzduch chvilku podržím a opozdím se, skoro hned se znovu přizpůsobí. Něco mě pořád šimrá a nejspíš to bude právě kvůli tomu, jak přirozeně ladíme, ale ještě se mi nechce se hýbat.

Vnímám jen prohnutí matrace a slabé zaskřípění staré postele. Poslouchám šramocení po zemi mezi věcmi, pak škrtnutí sirky. Ucítím slabý zápach kouře, který hned mizí pod pronikavým čímsi, co nejsem schopný identifikovat. Nadzdvihnu se na lokty ve chvíli, kdy ke mně Mito natáhne ruku se žvýkácí tyčinkou.

„Chceš?“

„Ne, díky.“ Sleduju ho, jak upevňuje gumu kolem nahřáté tyčinky, a když je s tím spokojený, stejně se po ní natáhnu jako první. Ale je to hnus. „Tohle dotáhl Tarin?“

„Jo. Šlohl to Bernardě, když zas trčel na ošetřovně.“ Protočí tyčinku mezi prsty. „Prý se to teď v Druhé republice vyrábí ve velkém. Má tě to vzpružit, nabudit, víš jak.“

„Tak to si to bereš celkem pozdě.“

„Hej,“ strčí do mě s úšklebkem. „Tohle je úplně nic. Jako bys jen cucal bonbon.“

„Pěkně odpornej bonbon.“

„Tobě to nechutná?“

„Ne.“

Pokrčí rameny. „Tak jestli to bylo u Bernardy, přimíchá to pak do drinků na nájezd. Takže se tvoje chuťový pohárky mají na co těšit.“

Náš tlumený smích je na několik minut to poslední, co zazní nahlas. Příroda za oknem je tichá, hluční nejsou ani Mitovi sousedi. Snažím se ve vzduchu pochytit aspoň náznak žvýkácké gumy, ale tahle není cítit vůbec nijak. Znáám týpky, co jsou schopní chodit s tyčinkou mezi zuby od rána do večera, a jejich tyčinky za sebou nechávají stopu klidně přes celý kampus. Mito je má kolikrát skoro bez chuti, až si někdy říkám, že to dělá spíš jako reflex.

Když ke mně podruhé natáhne ruku, neodmítnu. Zatnu zuby do gumy, konečně na jazyku cítím cosi nasládlejšího, ale pořád je to nic moc. Bernardiny povzbuzující drinky před nájezdem většinou stejně stojí za prd.

Lehnu si zpátky na polštář, který je cítit Mitovým šamponem. Po chvíli bez hnutí si začnu uvědomovat, jaký chlad tu panuje, a zabavím mu příkrývku. Mitovy oči mě celou dobu bedlivě sledují. Přejíždějí po mém těle, dokud ho trochu neschovám, ale v jeho pohledu se zračí temnější emoce, než které bych tam čekal.

„Už ses byl přihlásit na Ligu?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. „A ty?“

„Ne.“

V tom slově je vlastně všechno.

„Víš, jaká byla mámina první otázka, když za mnou tu noc po slavnosti přišla?“ zeptá se, chvílku přežvykuje a pak jen mne tyčinku mezi prsty. „Nechceš mi něco říct?“

Odfrknu si. „To ti teda věří.“

Pokrčí rameny, jako by mu to bylo jedno, ale v něm už taky umím číst. „Nevím. Někdy mi přijde, že zapomíná, že nejsem jen jedním ze studentů, který nesnáší, ale taky její jediný dítě.“

„To se ti jen zdá.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ocelová liga***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.